

MATEJ FELDBAUER

ADHD

AUTORSKÉ DIVADELNÉ HRY DETSKÉ

O ŠIBNUTOM KONÍKOVI

Dramatizácia rovnomennej rozprávky od Daniel Heviera.

POSTAVY:

Principál

Esmeralda

Mág Sarkofág

Koník

Lod' Kotva

Šálka

Auto

Gizela

Morský Ježko

Prichádza principál cirkusu.

Principál: Vitajte v cirkuse Ukáž.
Sme radi, že ste prišli takto nad ránom.
Všetko, čo uvidíte rad radom,
Vám poviem ja, váš principál Lukáš.
Tešte sa na vtáky, slony,
klaunov a ich wc zvony,
opiciam ich hneď zjest' dáme.
Potom prídu čary nevidané.
Uvidíte kúzelníka Mága Sarkofága,
svojim čarom všetky matky zláka,
aby dali sprepitné,
vzpieračke, našej milej Hedvige.
Avšak teraz Esmeralda,
predvedie nám triky, tance.
S koňom stvrdlým ako malta,
tak im pekne držte palce.

Esmeralda vybehne na koníkovi, začne cválať po manéži, Esmeralda zoskočí a s konikom začnú tancovať valčík.

Esmeralda: *(nahnevane)* Čo robíš, koníček? Nie tadeto! Pravá noha! KONÍČEK!
Poslednýraz ti hovorím! Varovala som ťa. *(trikrát ho šľahne bičom,*
Esmeralda odíde zo scény)

Principál: Pohľad to bol nepekný, no Esmeralda varovala.
A tak prosím privítajte, nášho Mága Sarkofága.

Mág Sarkofág: Dobrý večer, pekný večer, každý večer! Ako tu tak vidím smutného konička, rozhodol som sa, že prvé číslo venujem jemu! Koníček pristúp bližšie a povedz, čo ťa trápi!

Koník: Keď ja už...

Mág Sarkofág: Už nechceš byť viac cirkusovým koníkom. *(koník prikývne)* Si ty ale šibnutý koník!

Koník: *(urazene)* Pravdaže som šibnutý! Trikrát ma šibli jazdeckým bičíkom, tak musím byť šibnutý!

Mág Sarkofág: Hmm. Čo s tebou koníček? *(pri premýšľaní si dá dole z hlavy klobúk, začne čarovať a vytiahne z neho ružového králika s korunou na hlave, obecenstvo tleska)*

Koník: *(v úžase)* Vaaaau. A vedeli by ste aj mňa...

Mág Sarkofág: Samozrejme, že aj teba.

Koník: ... premeniť na niečo iné?

Mág Sarkofág: A čím by si chcel byť?

Koník: *(Mág Sarkofág začne mávať rukami na čary, ale žiadne čarovné slová ešte nevyslovuje)* Koníkom! *(Mág Sarkofág znehybnel, spustil ruky a nechápavo pozrel na koníka)* Ale nie cirkusovým!

Mág Sarkofág: Aha! *(opäť začne šibrinkovať rukami a čaká akú prosbu vysloví tentokrát)*

Koník: *(víťazoslávne)* Chcem byť... *(chvilka napätia, bubny)* kolotočovým koníkom!

Mág Sarkofág: *(pre seba, ale predsa len hlasno)* To je ale šibnutý koník.

Koník: Ved' ja viem!

Mág Sarkofág: *(do akcie s rukami pridáva aj kúzelné slová)* Tentis šibnutýs koníkis chce byťis KOLOTOČÁRIS!

Mág Sarkofág čaruje s klobúkom, vyťahuje z neho všetko možné od zmrzliny až po hodiny, aby v ňom mal koník miesto, navlečie klobúk na koníka. Ten, keďže nevidí, začne sa točiť na mieste a pomaly sa mení na kolotočového koníka. Kolotoč sa točí dokola, pred Koníkom sa točí Loď Kotva, za ním obrovská drevená šálka, vedľa koníka sa točí auto, plus nejaké ďalšie zvieratá.)

Loď Kotva: Uf! Ach! Zle mi je! Mám navreté čelo.

Šálka: Nesimuluj! Toč sa!

Lod' Kotva: Tebe sa to povie, ty máš iba jedno ucho!

Šálka: Čo hovoríš?

Lod' Kotva: Ved' toto. Fuj, už to mám v trupe!

Auto: Vydrž Kotva! Už len pár minút.

Lod' Kotva: Nerozumiem načo máme chodiť dokola, keď je tu iba jedno decko a aj to sedí na tom koňovi. *(prudká otočka)* Aaaach. Ufff. Toto bola ostrá zákruta. *(spamätá sa)* No ale ten kôň, furt sa musí predvádzať.

Koník: Tam sa staraj o seba, Kotva. Myslíš si, že mňa to tu baví? Tí nevychovaní do mňa neustále kopú a kričia Hijó! Ako keby nestačilo, že už som šibnutý.

Lod' Kotva: *(kolotoč pomaly zastane)* Och, oj, joj, skoro, skoro. Fu, toto bolo tesné.
Ako kolotoč stojí, naskočí na Koníka Mág Sarkofág, mávne rukou a kolotoč sa znovu začne točiť.

Lod' Kotva: Nie, nieee! Prosím! *(Mág Sarkofág mávne rukou a Kotva onemie)*

Mág Sarkofág: Tak čo, ako sa ti páči byť kolotočovým koníkom?

Koník: Nepáči. Celý som nehybný. Krmia ma iba elektrinou a kope to. Aj deti do mňa kopú. Chcel by som sa premeniť na niečo iné!

Mág Sarkofág: A na čo by si sa rád premenil tentoraz?

Koník: No, na koníka! Ale nie na kolotočového!

Mág Sarkofág: A na akého teda?

Koník: Na... Na... Na morského!

Mág Sarkofág: Si ty ale šibnutý koník!

Koník: Ja viem...

Mág Sarkofág chytí klobúk do rúk, začína čarovať, ale inak ako naposledy. Z klobúka mu vychádza para a Koník v dymovej clone mizne. Mág Sarkofág mávne rukou, kolotoč zastane, Kotva opäť rozpráva.

Lod' Kotva: *(ťažko vydycháva)* Toto mi už prosím ťa nikdy nerob. Uf. Počuj pán Mág, keď už si tu, nezbavil by si ma morskej choroby?

Mág Sarkofág: Hmm, nie. *(Mág Sarkofág začne kúzliť a do jeho čarov sa scéna pomaly mení na more. Na scéne ostáva už len morský koník, ktorý skáče na mieste a nevie, čo má robiť.)*

Koník: Blu bla glob gleb!! *(okolo pláva chobotnica Gizela, zastane pri Koníkovi)*

Gizela: Ale čo to tu nevidím. Nováčik. Aj mne chvíľku trvalo, kým som sa naučila rozprávať. Moje meno je Gizela. Tvoje?

Koník: Blem blom dlom.

Gizela: Ha-ha! Si ty ale šibnutý koník. No samozrejme, že nemáš nohy. Veď si morský koník. Ale to je nič. Ja keby som nemala chápadlá, tak ničomu nebudem chápať.

Koník: Glua gleo glam!!!

Gizela: Nekrič. Veď v pohode, ja ti nechcem zle. Už idem, aha odchádzam. Ale keby čokoľvek, tutu budem na skale prilepená. *(Gizela odchádza zo scény)*

Koník: Blom bleeeem.

Koník začne pomaly skákať preč z miesta, na ktorom stál. Ako sa tak odráža, svojím chvostom skočí na morského ježka.

Koník: AAAAAAAAAAAAAAU BLOM BLAM BGLOM!

Morský Ježko: *(nahnevane, pretože dnes to je už tretí, kto na neho skočil)* Čo je dnes medzivodný deň skákania na ježkov, alebo čo?

Koník: Auglab glem blauerm!

Morský Ježko: Nestresuj. Zvykneš si. Ja celý život len ležím na mieste, sem-tam na mňa niekto skočí, sem-tam sa okolo preplaví nejaká mladá ježkyňa a pozri. Som vyrovnaný.

Koník: Auglaba daugla!

V tom sa zjaví ryba v tvare kúzelníkového klobúka, pomaly sa začne rozpínať a vyjde z neho Mág Sarkofág.

Mág Sarkofág: No čo, Koníček. Ani tu sa ti nepáči?

Koník: Nublem.

Morský Ježko: Hovorí, že na figu.

Mág Sarkofág: Ja viem, čo hovorí.
Koník: Blem glem.
Morský Ježko: Hovorí, že by chcel byť drevený koník.
Mág Sarkofág: Ja viem, čo hovorí.
Koník: Blue blue.
Morský Ježko a Mág Sarkofág: Si ty ale šibnutý koník...
Koník: Ja viem!

Mág Sarkofág začne čarovať, pod vodou má ladné pohyby, morský koník sa začne meniť na dreveného šachového koníka. Z Koníka sa stane biely šachový kôň a Mág Sarkofág je čierny strelec na opačnej strane šachovnice. Počujeme šachové hodinky, ktoré idú rýchlo, aby to pôsobilo, že toto nie je prvá šachová partia, ktorú hrajú.

Mág Sarkofág: H8? Si ty ale šibnutý koník...

Koník sa posunie na akože H8 spôsobom šachového koňa, Mág Sarkofág spôsobom šachového strelca podíde ku koníkovi a vyradí ho z hry.

Koník: Už ma to nebaví, stále len prehrávam. Chcem byť iným koníkom.
Mág Sarkofág: Ako inak. Ale tentoraz ti ja vyberiem, dobre? Použijem veľmi vzácne hviezdne čary, ktoré môžem spraviť len raz za stopäťdesiat rokov.
Koník: No neviem. Nie je to len ďalšia taktika hentohto kráľa?

Čierny kráľ si odfrkne a urazene otočí.

Mág Sarkofág: Neboj sa, koníček. Žiadna rošáda. Ver mi, budeš spokojný. Tentis šibnutýs koníkis chce buďis VESMÍRNYS!

Mág začne robiť hviezdne čary – nasype do klobúka kryštáliky. Prášok odfúkne smerom na koníka. Šachový kôň sa začne meniť a rozprúchne sa po priestore. Tma, vidíme len svetielka – hviezdy. Koník ťahá Malý voz.

Mág Sarkofág: Nechcel by si radšej ťahať Veľký voz.
Koník: Na ten som ešte príliš malý a slabý. A aj trošku šibnutý, vieš?

KONIEC

ZACHRÁŇTE RIADITEĽA

Hra je inšpirovaná knihou *Ako šarkan Kyber Šikana pristál na streche základnej školy* od Branislava Jobusa.

Napísanie hry v roku 2022 formou tvorivého štipendia podporila Nadácia mesta Bratislavy v rámci projektu Chyba v Matrice.

Na základe hry vznikla inscenácia „*Ak túto správu neprepošleš...*“ v spolupráci s divadlom SpozaVoza.

POSTAVY:

Rodič

Dieťa

Maroš Kedluben

Jano

Dano

riaditeľ Jonáš Hrklávka

Otec ITčkár

Odroň Škrupina

Komisia – kolektívna postava

I. obraz

Na scéne je rodič. Pípa mu telefón. Číta prijatú správu – skôr mrmle, ale zrozumiteľne.

Rodič: „Ak pošleš túto správu ďalším päťdesiatim ľuďom do pätnástich minút, získaš rozprávkové bohatstvo.“ Hm..

Nevenuje tomu pozornosť, pokračuje ďalej vo svojej práci. Pípa ďalšia správa.

Rodič: „Ak neprepošleš túto správu ďalej aspoň sto ľuďom do piatich minút, už nikdy nebudeš šťastný.“ Hm...

Nevenuje tomu pozornosť, avšak je cítiť, že niečo zavetрил. Pípa ďalšia správa.

Rodič: „Ak do minúty neprepošleš túto správu stopäťdesiatim ľuďom, niekto blízky ti umrie...“ ale už dost. GUSTO!!! Šmykaj sem!

Dieťa: *(mimo scény)* Minútku!

Rodič: O-KAM-ŽI-TE!!!

Dieťa: Nemôžem, musím niečo rýchlo poslať.

Rodič: VEĎ PRÁVE!

Dieťa: Ale je to otázka života a smrti!

Rodič: UŽ AJ SEM NAKLUSAJ!

Dieťa: *(prichádza na scénu)* Oco, ale rýchlo, musím ešte niečo...

Rodič: Čo to má znamenať? Čo za správy mi to posieláš?

Dieťa: Ale ja ich musím posielat'. Aj ty ich pošli ďalej. Čo tomu nerozumieš? Niekto môže umrieť. Možno to budeš práve ty...

Rodič: Tu sa umierať nebude! Hádám tým hovadinám neveríš?!

Dieťa: Všetci v našej škole tomu veria. Jano z béčky neposlal a odvtedy je nešťastný.

Rodič: Jano z béčky je smutný, lebo sa nemá s kým cez prestávky hrať, pretože všetci ste na telefónoch a posielate všetkým naokolo tieto nonsensy.

Dieťa mlčí, pípa mu telefón, nenápadne sa naň pozrie a snaží sa preposielat' správy. Rodič si to všimne, podíde k nemu, zoberie mu mobil, začne vytáčať číslo.

Dieťa: Koho vytáčaš?
Rodič: Ty ma vytáčaš!
Dieťa: Oco, čo robíš?
Rodič: Volám.
Dieťa: Komu?
Rodič: Takému pánovi, ktorý ťa vezme tam, kde je závislosť na telefóne hriech.
Dieťa: Tatík, ale to predsa nie je nutné...
Rodič: Tak ma budeš počúvať?
Dieťa: Áno.
Rodič: To ti bol deň ako každý iný...

II. obraz

Maroš: Ja som Maroš Kedluben, ale všetci mi hovoria kaleráb, lebo mám vraj takú hlavu a na futbale skórujem len hlavičkami!

Pípne mu telefón.

Maroš: Ach, už zase.... *(začne ťukať do telefónu)* Komu by som to tak ešte mohol poslať. *(rozmyšľa, pritakáva vlastným myšlienkam)* Napríklad. Tej nie, tá nech je nešťastná. Ten nemá email. To nie je zlý nápad...

Počas Marošovho rozposielania vidíme na scéne „plynúť čas“ – z večera sa postupne stáva ráno a Maroš celú noc len posielal správy. Zrazu na ňom vidno, že celú noc nespál.

Maroš: *(precitne, zistí, že je veľa hodín, začne utekať do školy)*

V škole ho už čakajú spolužiaci - Jano a Dano.

Jano: To čo máš s očami? Si zváral bez ochranej kukly, či čo? *(smejú sa)*

Dano: Vyzeráš akoby si celú noc nespál, či čo? *(smeje sa len on)*

Riaditeľ: Dnes si preberieme únavu materiálu.

Maroš zaspí na hodine. Opäť vidíme ako beží čas. K Marošovi prichádza Riaditeľ.

Riaditeľ: Kaleráb! Zase si prespal futbal.
Maroš: Ach, pán riaditeľ, to už je toľko hodín?
Riaditeľ: Si v poriadku? Deje sa niečo?
Maroš: Ale áno pán riaditeľ, všetko je v poriadku, nič sa nedeje.
Riaditeľ: No dobre, Maroš, budem ti musieť veriť. Teraz šmykaj domov a zajtra prídeš na tréning o 15 minút skôr, rozumel si?
Maroš: Samozrejme.

Maroš odchádza, Riaditeľ ostáva na scéne. Chvíľku premýšľa, pípne mu telefón. Správa od Maroša.

Riaditeľ: *(číta)* „Ak neprepošleš túto správu...“ Maroš, Maroš... Veď ja ti dám!
(odchádza)

Ďalší deň. Riaditeľ so spolužiakmi kujú pikle.

Riaditeľ: Treba mu dokázať, že sa nikomu nič nestane, ak tie správy začne ignorovať.

Dano: Bez neho nemáme proti Vrbovému žiadnu šancu vyhrať.

Jano: Mohli by sme mu poslať vymyslenú správu takú nezmyselnú, že tomu sám neuverí. A ešte ju bude musieť preposlať toľkým ľuďom, že sám do toľko nenapočíta.

Dano: Alebo by sme mohli poslať nekonečne veľa ľuďom nezmyselnú správu, takú vymyslenú, že tomu nikto neuverí a povieme im, aby to poslali len Marošovi.

Riaditeľ: *(neverí vlastným ušiam)* Áno... Každopádne, takto by sme to mohli urobiť. Ale bude mu treba ten telefón schovať, aby nemohol nikomu nič poslať.

Jano: To nebude žiaden problém pán riaditeľ.

Dano: To nebude žiaden riaditeľ, pán problém.

Riaditeľ: Tak chalani, do práce!

Odchádzajú, prichádza Maroš. Pípne mu telefón.

Maroš: „Do 24 minút musíš rozposlať túto správu o konci sveta tisícpäťsto trom ľuďom. Keď tak neurobíš, spadne ti na hlavu z neba niečo veľmi nechutné.“ Tak to je môj koniec. Veď toľko ľudí ani nepoznám...

Smutný klesne, vzlyká. Vykuknú spolužiaci.

Jano: Čau, Kaleráb!

Dano: Hej, Karfiol!

Maroš: Ahojte.

Jano: Počul som, že posledné tréningy si prespal. Požičaj mi telefón, nastavím ti budík.

Dano: Hej hej, nastavíme ti spomienku.

Maroš: Teraz nie, musím ešte niečo poslať.

Jano: Okamžite nám ho naval!

Spolužiaci mu zoberú telefón a ujdú. Maroš začne vzlykať ešte viac.

Maroš: Och, nie. Teraz na mňa z neba spadne niečo veľmi nechutné... Chalani! Vráťte mi mobil!

Spustí sa naháňačka, niekde by mohol byť aj časovač, ktorý odrátava 24 minút. Maroš uprostred behu zaspí. Opäť vidíme plynúť čas. Spolužiaci sedia pri spiacom Marošovi. Z jeho telefónu pípajú správy.

Jano: Vymazať. Vymazať. Vymazať. Vymazať.

Dano: A čo keby, keď sa prebudí, hodíme na neho učebnicu matematiky. To by na neho spadlo niečo veľmi nechutné!

Jano: Ale potom by to celé nemalo vôbec zmysel. Nechápeš? Keby si to na neho hodil, tak by tomu uveril a zase by začal s tým nezmyselným posielaním.

Dano: Aha! Múdry si, veru.

Maroš sa prebudí, chvíľku sa obzerá, spomenie si na proroctvo, mykne ho a začne pozorovať oblohu.

Maroš: Čo ste to urobili vy hlupáci? Teraz na mňa padne niečo veľmi nechutné a ja ani neviem, že kedy alebo aspoň, že čo!

Riaditeľ: *(vchádza)* Nič na teba nespadne Maroš, pretože tie správy sú hlúposti.

Maroš: Ako to môžete vedieť? Jano z béčky neposlal a odvtedy je nešťastný.

Riaditeľ: Jano z béčky je smutný, lebo sa nemá s kým cez prestávky hrať, pretože všetci ste na telefónoch a posielate všetkým naokolo tieto nonsensy. A aby toho nebolo málo, náš najtalentovanejší útočník kvôli tomu vynecháva tréningy.

Dano? Ďuro? Ved' oni sa presťahovali, on už s nami nechodí do školy, pán riaditeľ.

Riaditeľ: Ale ja som myslel Kalerába! Maroš, tie správy musíš mazať jednu za druhou. Posielajú ich zlí ľudia, ktorí vďaka všetkým tým adresám, kam tie blbosti posielaš, majú prístup k rôznym veciam. Tie potom zneužívajú a tí bez takého šťastia ako si mal dnes ty, sú aj dvadsať rokov väzňami reťazových správ.

Maroš: 20 ROKOV?!?!?

Jano? Veru tak.

Dano: Tak tak...

Riaditeľ: A vidíš, teraz si zaspal, nestihol si to poslať včas. Stalo sa niečo?

Maroš: Asi áno.

Riaditeľ: No toto hádam nemyslíš vážne?!

Maroš: Zmeškal som tréning.

Všetci sa spoločne smejú, hudba, odchádzajú.

III. obraz

Dieťa: Ja by som kvôli tomu nikdy nezmeškal futbal.

Rodič: Naozaj?

Dieťa: Na 100%.

Rodič: A kde si bol včera? Dres máš voňavý, kopačky čisté a lesklé.

Dieťa: Ved' mi bolo zle.

Rodič: Na 100%.

Dieťa: *(zahovára)* Ale aj tak nerozumiem, čo z toho majú tí kriminálni.

Rodič: No predsa všetky tie adresy.

Dieťa: A tie sú im na čo? Veď s takou adresou banku nevytlúpiš.

Rodič: To síce nie, ale môže ti k tomu dopomôcť.

Dieťa: A to už ako?

Rodič: To ti bol deň ako každý iný...

IV. obraz

Riaditeľ: Som riaditeľ Jonáš Hrklávka a deň čo deň, už niekoľko mesiacov vidím svoje fotky v reklamnej kampani na konzervy s bravčovou „pochutinou“. Niekoľko si len tak posťahoval moje súkromné fotografie, zmenil mi heslá na všetkých stránkach a teraz vyzerám, že som naozaj tvárou bravčoviny.

Prichádzajú spolužiaci.

Jano: Pán riaditeľ, veď vy ste úplne fifipierko. A pritom toľko konzerv, čo ste museli zjesť, aby ste boli hlavnou hviezdou takej značky. To sa nevidí len tak.

Dano: Mama začala kupovať tú hnusnú konzervu len preto, že ste na obale vy. Veď to sa nedá ani jesť.

Jano: Už vám nestačí riaditeľský plat?

Riaditeľ: Ale čoby nie. To nejaký spratek zneužil moje fotky. Z tých všetkých reťazoviek sa dostali do môjho súkromného archívu, normálne sa mi nabúrali do počítača a vytiahli z neho všetko možné. A ja teraz nedokážem dať do úst ani dobošku, tak mi je z toho na prd.

Jano: Tak to je niečo pre nás! Pán riaditeľ, jedného závislého spratka sme už dokázali poučiť, vyriešime aj tento váš prípad!

Dano: Veru tak!

Riaditeľ: Chalani, veľmi si to vážim, ale ako mi chcete pomôcť? Skúšala to už aj polícia, ale ich snaha dolapit' páchatel'a bola márna.

Jano: Nebojte sa vy nič, náš otec je ajtíckar, poradíme sa s ním.

Dano: A keď to vyjde, konečne mama bude znova variť normálne jedlo.

Spolužiaci odchádzajú, Riaditeľ ostáva. Plynie čas, prichádza Otec ITčkáár. Chvíľu niečo robia na počítači.

ITčkáár: To je vskutku zaujímavé.

Riaditeľ: Čo?

ITčkáár: Toto je veľmi dôsledná a premyslená práca.

Riaditeľ: Čo tým myslíte?

ITčkáár: Podľa všetkých stôp to vyzerá tak, že ste neboli len takým náhodným terčom.

Riaditeľ: Nerozumiem.

ITčkáár: No, niekto si vás vybral zámerne.

Riaditeľ: Ale kto by bol schopný niečoho takého?

ITčkáár: Chvíľu to potrvá, ale zistím to.

Chvíľu to trvá.

ITčkáár: A mám ťa!

Riaditeľ: Kto je to?

ITčkáár: Predstavte si, že niekto si založil v zahraničnej banke účet a z tej zahraničnej banky platí túto falošnú reklamu s vašou ukradnutou identitou, ktorá frčí iba na zahraničných webových stránkach. Tak toto je sila. Potom je jasné, že slovenská polícia je bezmocná. Ale je ten svet internetu nebezpečný, čo pán riaditeľ? Za našich čias to bolo úplne inak. Chodili sme zvonieť pred bránu, keď sa začalo stmievať už na nás vykrikovali rodičia z okna, že kde sa flákame. Naše fotky videla len návšteva a ešte k tomu...

Riaditeľ: Áno áno, ale nostalgickým momentom sa prosím venujme až potom.

ITčkáár: Odroň Škrupina.

Riaditeľ: Prosím?

ITčkáár: Odroň Škrupina.

Riaditeľ: To je kto?

ITčkár: No predsa ten páchatel'.

Riaditeľ: Aha. (*premýšľa, meno mu je povedomé*) Odroň Škrupina. Odroň Škrupina.

ITčkár: Nebodaj je vám to meno povedomé?

Riaditeľ: Niečo sa mi marí, ale neviem si spomenúť, že čo.

ITčkár: Pomôže vám jeho fotka? (*otočí počítač Riaditeľovi*)

Riaditeľ: ODRONĚ ŠKRUPINA!

ITčkár: To znelo ako áno.

Riaditeľ: Nevedeli by ste náhodou zistiť jeho adresu? Pekne si to s ním pôjdem raz a navždy vyrozprávať.

ITčkár: Pán riaditeľ, možno teraz nebudem znieť ako ten najlepší otec, ale napadlo mi ako sa mu môžete pomstiť...

Odchádzajú zo scény. Hudba, najlepšie nejaká groteskná, začína sa naháňačka. Na scénu prichádza Odroň Škrupina. Neskôr nenápadne prichádza jeden Dano. Spadne na Škrupinu. Ten ho začne naháňať, Dano mizne, prichádza Jano, nalepí sa na Škrupinu, hodí mu niečo do vrečka. Nabalujú sa akcie. Na scéne nezostane nikto. Vráti sa Otec ITčkár a Riaditeľ v rovnakom prostredí a rozpoložení ako pred naháňačkou.

Riaditeľ: Toto nikdy nevyjde.

ITčkár: Dôverujte im trochu.

Opäť odchádzajú a scéna sa opakuje, ale je mierne zmenená – nie všetko vyjde podľa plánu. Nakoniec je však misia úspešná.

Riaditeľ: Tak, a už stačí len vymeniť moje fotky za jeho a bude konečne pokoj.

ITčkár: No, nie je to lepší pocit ako keby ste si mali drať jazyk a jemu by to šlo jedným uchom dnu a druhým von?

Riaditeľ: Pocit to veru lepší je, ale nemôžem to robiť dlho, (*šepká*) veď je to trestné.

ITčkár: Ale prosím vás, pár dní nikomu neuškodí. Za to ešte nikto nesedel.

Riaditeľ: Dúfajme, že máte pravdu. Ďakujem vám veľmi pekne.

ITčkár: Vďačne.

Riaditeľ: Ani neviem, ako by som sa vám odvd'ačil.

ITčkář: Mne stačí, že viem, že moji chalani sú v dobrých rukách. Aj ten futbal ich dobre učíte. Vlastne môžeme to brať tak, že to ja som sa práve odvd'ačil vám.

Všetci sa spoločne smejú, hudba, odchádzajú.

V. obraz

Dieťa: To je podobné, ako keď chalani vytvorili spolužiačke fotku, na ktorej bola strašne tučná, ale taká že *(slovami sa snaží vyjadriť jej veľkosť)* tučnáááá. Tučná tučnota. Normálne z tej fotky trčala. Takú tučnúúúúú ju urobili. A potom to zdieľali kadetade, všetkým to posielali a smiali sa jej. Ona z toľkých nervov začala veľmi veľa jesť až sa skoro naozaj podobala tej na fotke. Ona potom odišla zo školy, lebo ešte aj jej kamarátky si z nej začali robiť srandu, aj keď vedeli, že to nebola pravá fotka.

Rodič: Čo z toho vyplýva?

Dieťa: Ale ty aj s tvojimi ponaučeniami...

Rodič: *(veľavravný nemý výraz)*

Dieťa: *(vyhýba sa očnému kontaktu)*

Rodič: *(nadýchne sa, že ide niečo povedať)*

Dieťa: *(čaká, čo povie)*

Rodič: *(vydýchne)*

Dieťa: *(opäť sa vyhýba očnému kontaktu)*

Rodič: *(nadýchne sa, že ide niečo povedať)*

Dieťa: No tak to už povedz!

Rodič: To ti bol deň ako každý iný...

VI. obraz

Odroň: Ja som Odroň Škrupina. Riaditeľ Hrkľávka ma ako decko vyhodil zo školy. Od tej doby chystám pomstu. Síce sa mu podarilo, vymeniť na konzervách jeho fotky za moje, ale to už bola len čerešnička na torte. Môj dokonalý plán to nezasiahlo.

Odchádza, prichádza volebná Komisia.

Prvý: No pozrime sa, čo o našom Jonášovi Hrkľávkovi píšu na to tých internetoch.

Druhý: Tvár bravčových konzerv.

Tretia: Chodí na protesty.

Štvrtá: Jeho výsledky na vysokej škole tiež nič extra.

Piaty: Oh, vraj obťažuje študentky!

Prvý: Tak, myslím si, že stačí. A teraz jeho protivníčka, Antónia Bezbrehá. Vodičák na prvýkrát.

Druhý: Absolventka kozmetického rekvalifikačného kurzu.

Tretia: Nechodí na protesty.

Štvrtá: Dokáže napiecť bananbread.

Piaty: Červený diplom na vysokej škole života! Obdivuhodné.

Prvý: Dámy a páni.

Druhý: Táto voľba nového riaditeľa školy bola rýchlejšia ako sme čakali.

Tretia: Na novej riaditeľke Antónii Bezbrehej sa myslím zhodneme všetci.

Štvrtá: 5 prítomných, 5 za.

Piaty: Týmto označujem hlasovanie za právoplatné.

Lúčia sa, odchádzajú. Na scéne je ITčkár a Riaditeľ, Jano a Dano.

ITčkár: Vám ale riadne nakladajú.

Riaditeľ: Kto to o mne píše tentoraz takéto bludy?!

ITčkár: Zaujímavé je, že vždy, keď stránku ktorá chrlí tieto klamstvá, zablokujem, tak vznikne nová, z úplne inej IP adresy a dokonca krajiny. Majú to dobre vymyslené!

Riaditeľ: Viete zistiť, kto je za tým?

ITčkár: Chvíľu to potrvá, ale zistím to.

Chvíľu to trvá.

ITčkár: Tak toto je neveriteľné.

Riaditeľ: No sem s tým.

ITčkár: Odroň Škrupina.

Riaditeľ: Len nie zas tento.

ITčkár: Čo urobíme? Výsledky volieb riaditeľa sa blížia a takto naozaj schopný riaditeľ prehrá a neschopná vyhrá. A to všetko iba kvôli internetu. Porušovať zákony Slovenskej republiky nemôžeme, teda napríklad uniesť Antóniu Bezbrehú by nebol asi najlepší nápad.

Riaditeľ: Toto by som skôr čakal od Dana.

ITčkár: Študujem si tak tie zákony Slovenskej republiky aha, tu sa píše, že novú riaditeľku má do 30 dní od volieb vymenovať primátor mesta. Keď sa tak nestane, voľby sa musia opakovať! A máme to! Pôjdete za našou primátorkou aj so všetkými dôkazmi.

Riaditeľ: Len či ma vypočuje.

ITčkár: Antónia Bezbrehá bude Antónia Bezpráce.

Hudba. Primátorka si vypočuje Riaditeľa. Ten veľmi preveľmi gestikuluje a chodí hore-dole. Sadne si, primátorka mu podá ruku, Riaditeľ odchádza. Na scéne je Odroň Škrupina a Komisia – Odroň im dáva peniaze.

Odroň: A nech pekne moja pani manželka vyhrá. Tentoraz definitívne.

Komisia: Samozrejme.

Odroň: A ten starý chren bude až dokonca života na úrade práce. HAHAHA!

Odchádza. Komisia si niečo mrmle a putuje rovno za mreže. Odroň vybieha na scénu. Rozčul'uje sa. V tom ho trafi lopta do hlavy. Odroň sa potáca po scéne, nevie kde je sever. Chrbtom k Odroňovi prichádza Riaditeľ. Najprv si ho nevšimne.

Riaditeľ: Už len nejako dokázať, že za tým všetkým stojí Odroň.

Odroň: *(stále vykolajený šupou z lopty)* Ja, Odroň Škrupina, vyhrám tie voľby a Hrkľávka bude hrkať akurát tak s lopatou v ruke. Veď som ich všetkých podplatil.

Jano: *(vynorí sa s telefónom v ruke, natáča to)* Tak možno predsa len je na niečo dobré mať ten telefón stále po ruke, čo poviete pán riaditeľ?

Riaditeľ: Jano! Ani nevieš!

Odroň: A ešte som mu aj dal šváby do bytu.

Riaditeľ: Aj toto, že si spravil?

Odroň: A keby len, ešte som vám aj prepísal tú vašu online žiacku knižku. Všetkým som dal päťky a učiteľom tri mesiace neplateného voľna.

Odroň odchádza zo scény s rukami akože v putách za chrbtom.

Riaditeľ: Jano, ešte že si bol po ruke.

Jano: To nie ja, to Kaleráb mal presnú mušku.

Všetci sa spoločne smejú, hudba, odchádzajú.

VII. obraz

Dieťa: Ale sranda, že ty mi tu ideš rozprávať o tom, ako by som nemal stále čumieť do toho počítača, pritom ty si na ňom nonstop.

Rodič: V tom je trošku rozdiel, vieš?

Dieťa: Aký?

Rodič: Je to moja práca a vďaka nej si môžeme dovoliť napríklad aj kúpiť ti nové kopačky. *(vytiahne nablísané kopačky)*

Dieťa: Tato, keď budem veľký, tiež budem ajtíckár.

Hodí sa po kopačkách. V tom vypne elektrinu. Tma.

Rodič: Tak čo, ideme ich vyskúšať?

Dieťa: Hneď teraz?

Rodič: Správ momentálne veľa nenaposielaš.

Dieťa: Musíš mať vždy pravdu, čo?

Všetci sa spoločne smejú, hudba, odchádzajú.

KONIEC

MEMENTO

Napísanie hry v roku 2024 formou tvorivého štipendia podporila Nadácia mesta Bratislavy v rámci projektu Chyba v Matrice 2.

POSTAVY:

Florián

Triedna učiteľka

Fjodor

Barbara

I. obraz

V detskej izbe. Florián si zapína kameru a posadí sa pred ňu.

Florián: Ahojte. Dúfam, že ste mali aspoň približne také dobré leto, aké som mal ja. Spoznal som množstvo nových ľudí. Dokonca ma zobrali do jednej partie, s ktorou sa nebojím chodiť v noci po ulici. Sú to správni chalani. Zo začiatku som si myslel, že tie ich názory sú trošku popletené, ale dnes už viem, že to ja som bol popletený. Otvorili mi oči. Brávali ma spolu na výlety. Išli sme aj na Kriváň. A keďže sa tento rok hlásim na všetky filmové vysoké školy, tak som sa rozhodol nezaháľať a všetky výlety som natočil a postrihal. Teraz vám to pustím. Užívajte a nechajte komentár. Ahojte.

II. obraz

V triede.

Triedna: Florián. Vieš prečo som ťa nechala po škole?

Florián: Nie.

Triedna: Skús porozmýšľať.

Florián: Naozaj neviem pani učiteľka.

Triedna: Rada by som to počula z tvojich úst.

Florián: Ide o môj prospech?

Triedna: Nielen o to.

Florián: Tak potom už naozaj neviem, čo ďalšie by to mohlo byť.

Triedna: Začali sa na teba sťažovať aj iné učiteľky a učitelia. Pán riaditeľ mi včera na porade prezradil, že ťa k nemu posielajú ako na klavír. Že sa ti zhoršil prospech, to viem prekusnúť. Si inteligentný chalan a známky, ktoré si pochytil v poslednej dobe, len odrážajú tvoju ľahostajnosť, nie vedomosti.

Florián: Ide teda o moje správanie?

Triedna: Florián, bojíme sa o teba. To, ako v poslednom čase reaguješ a akým spôsobom komunikuješ, nielen s nami, ale aj s tvojimi spolužiakmi a spolužiačkami, nie je v poriadku. Najmä preto, že u teba na to nie sme nikto zvyknutí.

- Florián: Dospel som a pochopil som veľa vecí. Je teda normálne, že ma to trochu zmení. Nemôžem byť do konca života ten malý milý Floriánko, keď už viem ako funguje svet. Keď k nám púšťajú nových a nových občanov, pri tom my sami u nás v dedine máme problém užiť sa.
- Triedna: Úplne rozumiem tvojmu rozhorčeniu. Tiež s veľa vecami v našom štáte nesúhlasím. Avšak tento rok maturuješ a bola by som veľmi nerada, keby sme ťa na základe tvojich nových životných priorít k zelenému stolu nepripustili. A už sa prosím nerúť dolu vodou, chceš ísť predsa do zahraničia na školu a ja ti v tom veľmi fandím, tak sa snaž. Dobré?
- Florián: Drel som ako kôň, aby som mal tie najlepšie známky, celé leto a teraz každé poobedie som na brigáde, aby som prispel rodičom, ale čo z toho. Štúdium v zahraničí si aj tak nemôžeme dovoliť.
- Triedna: S takýmto prístupom určite nie. Zahraničné školstvo funguje úplne inak. Existuje tam množstvo riešení, aby aj študent ako ty mohol doštudovať. Už len to banálne štipendium, keď si vybavíš.
- Florián: No, tým by som si taký istý nebol.
- Triedna: Ale ja som.
- Florián: Ďakujem, pani učiteľka. Môžem už ísť? Ponáhľam sa do práce.

III. obraz

V detskej izbe. Florián si zapína kameru a posadí sa pred ňu.

- Florián: Čaute. Dnes si ma triedna nechala po škole. Snažila sa mi prehovoriť do duše. Vraj som sa skazil. Vraj už nie som ten malý, milý Floriánko. Dokonca aj riaditeľ bol u nej vyplakávať, že tam som nejak často. Ale ja sa nedám. Nevolám sa Florián len tak, mirnixdirnix. Sv. Florián je patrón všetkých poctivo pracujúcich ľudí, ako sú pekári, hasiči, hrnčiari alebo aj kominári. A ochranca pred neúrodou, búrkou a suchom. Viete prečo sme my, Floriánovia, takí bojovníci? Pretože aj atribúty Sv. Floriána sú bojové – zobrazuje sa ako rímsky vojak s prilbou na hlave, v ľavej ruke zástava a v pravej ruka nádoba na vodu, ktorou zalieva horiace obydlie. Ja som sa pokúsil natočiť takého súčasného Svätého Floriána a teraz vám to ukážem. Nechajte komentár. Ahojte.

IV. obraz

V triede.

Triedna: Florián.

Florián: Strácate tu so mnou čas.

Triedna: Florián, veď si šikovný, sčítaný, idú ti cudzie jazyky, natáčaš filmy. Mne to jednoducho nejde do hlavy.

Florián: Ja som sa pánovi učiteľovi už bol ospravedlniť. Priznávam, bol som prchký. Ale za tým, čo som mu povedal si stojím. On učí dejepis, nemôže nás jednoducho kŕmiť výmyslami západných krajín.

Triedna: Florián, aké výmysly prosím ťa. Všetko, čo vás učí sú fakty.

Florián: Ja som mu už prestal veriť. Ako väčšine učiteľov tu na škole.

Triedna: Florián. Videla som ťa včera potulovať sa s podivnou partiou. Nič ma do toho samozrejme nie je. Ale o chvíľu maturuješ. Mal by si sa viac sústrediť na svoju budúcnosť. Tvoji kamaráti nevyzerali, že by vedomosťami prekvitali, ak to mám povedať na rovinu.

Florián: Presne ako ste povedali, nič vás do toho nie je.

Triedna: Verím, že máš dost' rozumu na to, aby si vedel rozlišovať, čo ti vravia.

Florián: Aspoň to nie sú žiadni cudzinci, ale praví Slováci.

Triedna: Ideológia, ktorú momentálne uznávaš nie je správna.

Florián: Teším sa až vypadnem z tejto zaškatulkovanej diery.

Triedna: Ide mi len o to, aby si na tomto chodníčku nebol príliš dlho. Už po ňom chodíš tak akurát.

Florián: Ďakujem, pani učiteľka, za vašu starostlivosť, ale už som dospelý človek, viem najlepšie, čo je pre mňa dobré. A teraz ma ospravedlňte, musím už ísť. Ponáhľam sa do práce.

V. obraz

V detskej izbe. Florián si zapína kameru a posadí sa pred ňu.

Florián: Čaute, mám skvelé novinky. Prijali ma na vysokú školu London Film School v Londýne. Veľmi sa tam teším. Teraz po tom Brexite cítim s nimi veľké sympatie. Konečne národ, ktorý sa dokázal vymaniť z diktátu Bruselu. A viete prečo? Ja viem. Pretože si uvedomili, že strácajú svoju vlastnú národnú identitu. Tak to má byť. A teraz vám pustím môj krátky film, ktorý som im poslal na prijímačky. Nechajte komentár a zdieľajte. Ahojte v Londýne.

VI. obraz

Londýn. Florián sa prechádza po meste, natáča. Ide do metra. V metre si zabudne tašky. Vystúpi, vlak odíde a vtedy si uvedomí, že ich tam nechal. Prichádza černoška s jeho taškami a podáva mu ich: „Nech sa páči.“ Florián si ich agresívne vezme a odchádza.

VII. obraz

V internátnej izbe natáča vlog.

Florián: Ahojte, ozývam sa vám po mojom prvom dni v Londýne. New city, new life. Som trochu zmätený. To, že jazdia naopak som vedel, ale netušil som, čo to vlastne v praxi znamená. A tí ľudia a ich milá povaha. Človek nevie, či to myslia vážne, alebo sa len tak pretvarujú. Aj ten čaj o piatej je asi len mýtus. Väčšina podnikov už bola o tom čase zatvorená. Skoro by som bol aj zabudol podeliť sa s vami o jeden nie pekný zážitok. Išiel som metrom a zabudo som si batožinu na sedadle. Zistil som to až vonku. V duchu som sa už rozlúčil s kamerou aj s vami. No vtom mi dakto klopká na plece. Otočím sa a tam mladá biela baba mi podáva moje tašky. Aj by som si s ňou vymenil kontakty, ale prišiel som sem študovať. Poďakoval som jej a odišiel. Viete si predstaviť, že by sa vám stalo niečo takéto na Slovensku? Nechajte svoj názor v komentári a teraz si užite zostrih momentov z Londýna, ktoré som tu v môj prvý deň natočil. Ahojte.

VII. obraz

V škole. Všade farební ľudia. Predstavujú sa navzájom, iba Florián nikomu nepodáva ruku. Príde k nemu jediný biely okrem neho v triede.

- Fjodor: Čau, ja som Fjodor.
- Florián: Florián.
- Fjodor: Odkiaľ si?
- Florián: Zo Slovenska.
- Fjodor: Jooooj, tak to musí byť pre teba šok, čo?
- Florián: To teda aj je. Nečakal som, že ich tu bude až toľko. A všade naokolo.
- Fjodor: Veď je to najväčšie mesto v Spojenom kráľovstve. Čo si čakal?
- Florián: Vlastne ani neviem. Myslel som, že po tom Brexite ľudia...
- Fjodor: Že po Brexite ľudia prestanú jazdiť, či čo?
- Florián: Jazdiť?
- Fjodor: Veď o doprave sa tu bavíme. Vravím, že to musí byť pre teba šok, opačné strany, veľmi veľa áut.
- Florián: Ach, áno, iste. Doprava.

IX. obraz

V internátnej izbe. Natáča vlog.

- Florián: Hello. Mám za sebou prvý mesiac v škole. Všade samí emigrant. Našťastie mám spolužiaka Fjodora. Rus ako repa. Aj má taký akcent. Dnes sme si púšťali naše prijímačkové filmy a Fjodorov sa mi páčil najviac. Veľmi šikovný chalan. Bolo tam cítiť, že vie kam patrí a čo chce. Zatiaľčo moji zvyšní spolužiaci natočili filmy o nočných zábavách, drogách a jedna dokonca natočila dokument o svojom otcovi - alkoholikovi. Takto sa vzopriet svojej vlastnej rodine. Natočila ho Michell, je niekde z okolia Marseille. Nečudo, že to tam vyzerá tak, ako to tam vyzerá, v tom Francúzsku... Za ten mesiac sme makali na zadaniach. Raz sme dostali za úlohu, natočiť akékoľvek predmety, stromy, proste čokoľvek, ale tak, aby na prvý pohľad nebolo jasné, že čo to je. Ja som to postrihal, napojil a

pokúsil sa z toho spraviť nejaký banálny príbeh, ktorý teraz uvidíte. Svoj názor mi vyjadrite v komentári. Užívajte. Vidíme sa. Bye bye.

X. obraz

V podniku.

Fjodor: Už by si sa niekedy mohol uráčiť ísť s nami, nevďačnou lúžou – so svojimi spolužiakmi, niekedy von. Si tu štyri mesiace a nepoznáš nikoho iného okrem mňa.

Florián: Keď ja si s nimi nemám čo povedať.

Fjodor: Lebo si sa nikdy nesnažil o to, aby si si mal.

Florián: Uhm.... Prečítaj si tento článok.

Fjodor: No tak to teda nie, tento web ja čítať nebudem.

Florián: Ten článok je super. Ako sa vraví, pravda rovno do papule.

Fjodor: Florián, ty čítaš takéto weby?

Florián: A aké mám čítať? Toto je jeden z mála alternatívnych internetových portálov, kde nie je žiadna cenzúra od vyšších síl.

Fjodor: A práve preto sa tam publikuje bársaký žväst. Teraz napíšem článok o pápežovi, ktorý udrel cigáňa počas omše, pošlem im ho a oni ho do piatich minút zverejnia. Aj s obrázkom.

Florián: Ale...

Fjodor: Žiadne ale! Práve takéto weby šíria hoaxy a strach a podporujú neznášanlivosť. Florián, overuj. Si youtuber a budúci filmový režisér. Máš a budeš mať dosah na masy ľudí...

Florián: Chcel som len, aby si si prečítal článok.

Fjodor: A ja som ti povedal môj názor na ten tvoj článok.

Florián: Ani si si ho neprečítal, mohol by ťa zaujímať.

Fjodor: Prečo by ma mal zaujímať článok o nejakej slovanskej pospolitosti?

Florián: Veď aj ty si slovan, nezabúdaj.

Fjodor: Čo to trepeš? Ja som Angličan. Tu som narodený, presne ako moji rodičia. To, že mi dali ruské meno je len zachovanie tradície. Dedo sem emigroval, keď to v Rusku začalo byť akési vадné.

Florián: To nemyslíš vážne!

Fjodor: Osobne by som sa dal najradšej premenovať, pretože ma všetci hneď škatuľkujú: ty si Rus nauč ma azbuku. Ty si Rus, ty znesieš. Ty si Rus, bla bla. Ale to, čo v Rusku stvárali dedovi a prečo radšej zdupkal, to ti tie tvoje weby už nepovedia, čo?

Florián: *(mlčí)*

Fjodor: To sa teraz so mnou nebudeš baviť? Len preto, že nie som pôvodom odkiaľ si si myslel, že som?

Florián: Ty si to neuvedomuješ, ale mení to celú situáciu.

Fjodor: Áno? A ako prosím ťa?

Florián: No tak, že...

Fjodor: Že?... Vieš čo? Kašli radšej na to. Čau.

XI. obraz

Nočný Londýn. Florián sa prechádza po nočnom meste. Sadne si a dumá. Po chvíli príde k Fjodorovi a spolužiakom.

Fjodor: Neveriiiiiiiiim!!! Hey guys, pozrite sa kto sa uráčil prísť. Jej veličenstvo Sir Floor iá n.

Florián: Prepáč Fjodor, že som tak reagoval. Keď si odišiel, začal som si pozerat' aj iné stránky a mal si pravdu.

Fjodor: Neospravedlňuj sa, veď od toho sme tu, nie? Akože kamaráti. A keď jeden ide zlým chodníčkom, treba mu ukázať aj tú tabuľu, ktorú nie je vidno za konárom neudržiavaného stromu, pretože sa o tú trasu nikdy nezaujímal.

Florián: Veď toto. Ja som posledné roky vlastne prežil v klame.

Fjodor: Radšej v klame ako v gulagu. No nemám pravdu?

Florián: Len mám teraz pocit, že som stratil svoju integritu.

Fjodor: Guys, počuli ste? Florián nevie nájsť svoju integritu. Pomôžeme mu?

Florián: To naozaj nie je nutné.

Fjodor: Je. A dokonca je to to najnutnejšie. Florián, jediný z nás točíš filmy, aké by sme všetci len chceli. Máš jasnú víziu a od začiatku vieš, čo tým filmom chceš povedať. Ďakuj Bohu, že si do svojich prác nezačal cpať tie pseudonázory. Máš pred sebou sľubnú kariéru. Žmurkám jedným okom slovom, lebo to neviem.

Florián: Ďakujem... Takže ty si teda Angličan.

Fjodor: Presne tak ako aj on, ona a vlastne všetci v ročníku. Okrem teba.

Florián: Takže jediný cudzinec som tu ja? Do riti.

Fjodor: To je čo? Ako sa vraví, pravda rovno do papule.

Florián: Ani nevieš, aký som ti vd'ačný.... Hey guys, ako sa máte?

XII. obraz

Metro. Oproti Floriánovi si sadne dievča zo VI. obrazu. Florián jej zamáva a presadne si k nej.

Florián: Ani som sa vám vtedy nepod'akoval.

Barbara: Kedy?

Florián: Asi pred štyrmi mesiacmi ste mi zachránili tašky. Ja som vám ich vytrhol z ruky a ani som nepod'akoval.

Barbara: Už sa mi možno niečo marí.

Florián: Vážne si na to nepamätáte? Ospravedlňujem sa za to, ako som sa zachoval a ďakujem za záchranu môjho majetku. Veľmi si vážim, čo ste vtedy pre mňa urobili.

Barabra: Teraz si už spomínam. Vd'ačne a nemáte za čo.

Florián: Ja som Florián.

Barbara: Barbara.

Florián: Cudzinka.

Barbara: Nie, Angličanka. V Liverpoole narodená.

Florián: Tvoje meno znamená cudzinka.
Barbara: Ach tak. Som myslela, že narážaš na dačo iné.
Florián: Nie, nie... Liverpool, Liverpool. Odtiaľ sú The Beatles.
Barbara: Správne.
Florián: Už dlhšie tam plánujem ísť na výlet.
Barbara: Nechod', je to diera. Šetri si na iné výlety.
Florián: Ďakujem za radu. Študuješ ešte?

XIII. obraz

Návrat na Slovensko. Vyhľadá triednu učiteľku.

Florián: Pekný deň pani učiteľka.
Triedna: Ale ale, pán Tarantino. Florián, veľmi rada ťa vidím. Ako ti je vo svete?
Florián: Parádne. Je to tam super, trošku draho, povedal by som, že až priveľmi.
Triedna: Čo tam stojí pivo?
Florián: Tak šesťkrát viac.
Triedna: Cipána! Tak aspoň sa tam neflákaš a študuješ.
Florián: Chcel som sa vám poďakovať. Prednedávnom som si v hlave spätne premietal, čo ste mi vraveli pred maturitou. Bol som zrovna vo vypätej situácii. Uvedomil som si, že vám naozaj išlo o mňa a že všetko, čo ste vtedy povedali, dodnes je pravda.
Triedna: Ja sa chcem tebe poďakovať.
Florián: Mne? To už za čo?
Triedna: Práve si mi dokázal, že som s tebou nestrácala čas, ako si mi vtedy naznačoval. Že moje slová ešte úplne nestratili váhu. A najmä, za to, že si sám od seba prišiel za mnou porozprávať sa. Nie je väčšie zadost'učinenie pre učiteľa.
Florián: Tak teda, nemáte za čo. Dovidenia a pekné leto. Načerpajte sily.

XIV. obraz

Posledný vlog.

Florián:

Ahojte, long time no see, ako sa vraví. Tak som teda v Anglicku strávil svoj prvý rok. Teraz som na prázdniny doma. Škola bola ťažká a nemal som veľa času venovať sa svojmu kanálu. A je to tak aj dobre. Pochopil som veľa vecí. Hľadal som sa. A pamätáte si tú kočku, ktorá mi môj prvý deň našla veci v metre? Tak stretli sme sa znova a už sme si aj vymenili kontakty. A ešte čosi. Nie je to beloška. Čoskoro idem spať, začína mi druhý akademický rok... S vlogmi končím a chcem sa s vami rozlúčiť jednou otázkou z filmu, ktorý som veľmi dlho nemal rád, no prišiel som mu na chuť: A komu tím prospějete?

KONIEC

FAUSTÍK

Hra bola ocenená 3. miestom v literárnej súťaži pôvodných dramatických textov pre deti a mládež Artúr 2017.

POSTAVY:

Boh

Lucifer

Faustík

Wagner

Jožko Gašpar

Čerti – Belzebub, Mamon, Leviatan

I. obraz – prológ

Prichádzajú Boh a Lucifer, Boh už značne podráždený, Lucifer vysmiaty od ucha k uchu.

Boh: Dobre Lucifer, poslednýkrát, ale potom už na nikom inom.

Lucifer: Nemusíš sa báť. Vidím, že ťa to nebaví. Posledný pokus a potom budeš mať naveky odo mňa pokoj.

Boh: Hovor.

Lucifer: Faustík. Desať rokov, jedináčik, už skoro rok sirota. Ateista. Respektíve, nikto ho ešte nestihol poučiť o akomkoľvek náboženstve. Všetok čas trávi v knižnici v sirotinci. Priam nasáva všetky informácie sveta. Kamarátov nemá. Jediný, kto sa s ním rozpráva, je ich vychovávateľ, Wagner.

Boh: Mám to brať ako reparát? No tak, poďme na to.

Podajú si ruky, uzavrujú stávkou. Hra sa začína.

II. obraz

Vidíme Fasutíka ako sa prehrabáva v knihách, vyberie jednu červenú s kladivom na obale a začne listovať. Počas toho, ako číta, sa vzadu približuje Lucifer a vkladá do knižnice dve knihy – Bibliu a knihu Čierna mágia. Odchádza.

Faustík: „Šťastie hľadaj v práci. Každý človek má svoju šťastnú chvíľu, každý človek má svoju šťastnú planétu. No najšťastnejší je v práci. Na mieste, kde pomáha štátu a ktorá mu zabezpečuje chlieb.“ Zaujímavé, no nič pre mňa.

Faustík vracia knihu do knižnice, v tom zbadá nové dve knihy, ktoré tam pred tým neboli.

Fasutík: Tieto knihy tu pred tým neboli. Biblia a Čierna mágia. Wagner! Wagner!

Wagner: Prosím Faustík, čo máš na srdci?

Faustík: Kde sa tu vzali tieto knihy? Nikdy pred tým som ich tu nevidel.

Wagner: Ukáž mi ich. Hmm, interesantné. Asi ich len niekto po dlhšom čase vrátil naspäť na svoje miesto. Dobre, že si ma zavolať. Tieto knihy nie sú pre vás, pre deti.

Wagner stále pozerá na Bibliu s akousi nádejou, Faustík si to všimne, no zle prečíta jeho pohľad.

Faustík: Wagner, prosím vás. Prečítal som už všelijaké hororové knižky aj detektívky. Nebojím sa.

Wagner: Nejde o to, či sa bojíš. Ide o to, že tieto knihy, neveštia nič dobrého. Ver mi. Pradávnو, ešte skôr, než som začal pracovať tu, v sirotinci, robil som služobníka istému renomovanému doktorovi. Tak isto ako ty, aj on bažil po vedomostiach. No ani jedna z týchto dvoch knižiek mu nepriniesli šťastie. Prosím ťa, Faustík, vykašli sa na to.

Wagner odchádza aj s knihami v rukách. Nastane štrono a na scénu prichádzajú Boh s Luciferom.

Boh: Och, ten dobrák Wagner, nikdy mi to nezabudne.

Lucifer: *(vkladá tie isté knihy do knižnice)* Bodaj by zabudol. No, je to tam. Poďme.

Odchádzajú a Scéna sa opäť rozpohybuje. Faustík sa teda rozhodne hľadať inú knihu, no natrafí na tie isté.

Faustík: Toto je čudné. Kde ste sa tu zas vzali? No nič, už nejdem volať Wagnera, opäť by mi ich vzal. S ktorou začnem. Podľa toho, ako Wagner celý čas pozeral na túto, zoberiem si tú druhú.

Vracia Bibliu do poličky a s Čiernou mágiou sa usádza do kresla. Počúť Boha a Lucifera, obaja mimo scény, Faustík ich nepočuje.

Boh: Do čerta!

Lucifer: Hej, hej, u nás sa tiež nenadáva do teba, tak sa tu nečerti.

Boh: Prepáč, len mi nejde do hlavy, prečo si vzal do rúk ako prvú, tú tvoju elementgramatiku.

Lucifer: Lebo sú úplne rovnakí.

Faustík počas ich rozhovoru listuje v knižke.

Faustík: *(číta len základné slová a komentuje ich)* „Omladzovanie“. To nepotrebujem, veď mám desať. „Manipulácia počasia“. Toto by sa niekedy zišlo. *(zrazu knižka začne sama od seba prehadzovať strany, zastane)* „Oživovanie mŕtvych“.

Boh: Lucifer! Podmienka bola, nezasahovať do toho!

Lucifer: Prepáč, len som to urýchlil.

Faustík: Neznie to veľmi náročne.

Faustík vytrhne stranu z knihy, knihu nechá na kresle a uteká preč. Prichádzajú Wagner s Jožkom Gašparom.

Gašpar: Jój, pán Wagner, dobre viete, že mňa čítanie nebaví.

Wagner: To máš za trest.

Gašpar: Jój, pán Wagner, ale aký že trest. Nič zlé som nevyparatil.

Wagner: Jozef Gašpar! Nad tým si mal rozmýšľať skôr. A nevyjdeš odtiaľto, pokým neprečítaš jednu celú knihu. Potom ťa z nej vyskúšam.

Gašpar: Jój, pán Wagner, ale to nemôžte.

Wagner odchádza.

Gašpar: Alebo aj môžete. Jój, ako sa mi nechce. Tie písmenká, keď si to predstavím. Radšej by som vystrájal s dievčatami.

Sadá si na kreslo, nevšimnúc si Čiernu mágiu.

Gašpar: Jój, do čerta, všade sú tie knihy. *(vyberá ju spod seba, prečíta názov a začne listovať)* Čierna mágia. „Čary a kúzla“. Táto knižka sa mi veru páči. „Ako zo starých babičiek urobiť mladé“. To je ono! Jój, na tom zbohatnem. A keď sa to naučím dobre, budem to vedieť aj naopak, ako spraviť z mladých babičiek staré. Jój, dievčence, máte sa načo tešiť. Takýchto múdrostí tam musí byť veľa. Jój, sadnem si na ňu a všetky tie múdrosti mi cez moje malé telo vojdú až do hlavy.

Sadá si na knižku, hmýri sa na nej, skúša rôzne polohy.

Gašpar: A nič. Tak skúsím rovno do hlavy.

Začne si knihu trieskať o hlavu.

Gašpar: Jój, asi ju naozaj budem musieť celú prečítať....

Faustík sa vracia späť do knižnice, v rukách má stále vytrhnutú stranu a koleso, ktoré si zhotovil. Gašpar sa rýchlo schováva, aby ho Faustík nezbadal.

Faustík: Píšu, že mám ísť hlboko do lesa. Lenže tu v okolí žiadny nie je, knižnica bude musieť stačiť. *(Položí koleso na zem a vstúpi doň)* Koleso so všetkými piatimi elementami – mám! Zaklínadlá – mám! Tak, poďme na to!

„Zaklínam vás po prvý raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Belzebub: Břííííí!

Faustík: Fuj, aký škaredý. Povedz mi čertisko, ako sa voláš?

Belzebub: Moje meno Belzebub,
som stelesnenie obžerstva.
Pri mne, čím chceš byť, buď,
hlavne nesmieš báť sa jedla.
Dlho čakal som na výstup
až sem do tohto lesa, (*obzerá sa po okolí, mykne plecami*)
no neprišiel som na výsluch,
tak už viac nevy pytuj sa.
Mám všetko, po čom túžiš,
mám všetko, čo len chceš.
Stačí opustiť koleso
a všetko to dostaneš.

Faustík: Pán Wagner tvrdí, že nie je zdravé, jeť takto neskoro večer. A nie som ani hladný.

Belzebub: Nemusíš byť hladný,
na to, aby si zjedol
jednu dve tri pochúťky,
čo napiekol by som s tebou.
Bol by si spolutvorcom,
bolo by to iba tvoje.
Neláka ťa ani trošku mať
vlasné jedlo, na vlastnom stole?

Faustík: Ale pakuj sa, čertisko jedno. Keď nie som hladný, tak nebudem jeť. A už vonkoncom nie, keď vidím teba, ako si dopadol. Také brušisko som jak živ nevidel.

Belzebub: Počkaj, ja som ešte neskončil...

Faustík: Ale skončil. Pídluke!

Belzebub mizne za sprievodu svojho: „Brrrr!“

Faustík: „Zaklínam vás po druhý raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Mamon: Brrrrrr!

Faustík: No, ty tiež nie si najkrajší, ako sa voláš?

Mamon: Dovoľ mi sa predstaviť,
moje ctené meno – Mamon.

Moja vášeň – lakomstvo

a brat' veci mimo zákon.

Viem ťa rýchlo naučiť,

všetky moje triky.

Nehanbi sa, prisvoj si

všetky naše zvyky.

Mám všetko, po čom túžiš,

mám všetko, čo len chceš.

Stačí opustiť koleso

a všetko to dostaneš.

Faustík: Pán Wagner, tvrdí, že peniaze nie sú všetko, že nevedia priniesť šťastie. A ja mu verím viac ako tebe, ty čertisko.

Mamon: Vraj peniaze nie sú všetko,
tak potom, čo je?

Tvrdí dáky ujo, čo by chcel

patriť do oligarchie.

Ja ti poviem nesvätú pravdu,

peniaze tie sú super.

Ver mi, nie je krajší pocit

ako keď sa v nich okúpem.

Faustík: Možno preto tak smrdíš. Ani ty nemáš to, čo hľadám. Pidluke!

Mamon mizne za sprievodu svojho „Brrrrr!“

Faustík: „Zaklínam vás po tretí raz a naposledy, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Leviatan: Brrrrrrr!

Faustík: Vás museli dlho hľadať, všetci ste škaredí. Ty sa ako voláš? Len prosím nezačni spievať.

Leviatan: Leviatan, teší ma,
som veškerá závisť sveta.
Závidím ti, že si ostal sám
ako holá veta....

Faustík: Už mám toho dosť! Pidluke!

Leviatan mizne za sprievodu svojho „Brrrrrr!“. Na scéne opäť štronzo, vyjdú Boh a Lucifer.

Boh: Vidíš Lucifer? Vôbec ho nezaujímajú tvoje čary a moc. Je čistý.

Lucifer: Nehovor hop, kým nepreskočíš!

Boh: Opováž sa zasiahnúť!

Boh odchádza, Lucifer sa stavia pred Faustika, stále štronzo.

Lucifer: Belzebub, Mamon, Leviatan! Okamžite pod'te sem, vy čertiská neschopné!

Čerti: Brrrrr, áno, šéfe, volali ste nás.

Lucifer: *(dá každému jednu za ucho)* To je všetko, opäť si to všetko musím vyriešiť sám.
A teraz sa practe!

Čerti miznú za sprievodu svojho „Brrrrrr!“. Lucifer sa otáča na Faustika a luskne prstami, štronzo skončí.

Faustík: A čo ty tu čertisko ďalšie? Už som žiadneho nevyvolával.

Lucifer: Práve naopak, trikrát si ma volal. Žiadal si predsa toho, o ktorom tvoja kniha vraví veľmi mnoho. Mýlim sa?

Faustík: Bojím sa opýtať na meno, lebo ak začneš spievať aj ty, veľmi sa nahnevám.

Lucifer: Moje meno nie je dôležité. Podstatné je to, že som ten, ktorý vie všetko. Keď niečo chcem, dostanem to.

Faustík: Moja mama takto zvykla takto hovoriť o jej kamarátkach. Si žena?

Lucifer: Brrrrr! Ale dáš pokoj? Som Lucifer, najvyšší z najnižších.

Faustík: Tí pred tebou boli vyšší.

Lucifer: To sa tak hovorí, lebo sme z pekla. A to je kde? No predsa dole pod zemou, čiže nízko.

Faustík: Ak teda máš to, čo chcem, dokáž to!

Lucifer: Najprv musíš vyjsť z kola a podpísať so mnou zmluvu.

Faustík: Pán Wagner hovorí, že nemám len tak podpisovať, čo mi ponúknu. Mal by som ho zavolať.

Lucifer: Nie, len to nie Faustík. Pán Wagner teraz spí, neruš ho. Celý deň drie, zaslúži si odpočinok.

Faustík: Máte pravdu čertisko Lucifer, jednu zmluvu zvládnem aj sám.

Vystúpi z kola, Lucifer ho schmatne a miznú zo scény. Vylieza Jožko Gašpar a zaujme Faustíkovo miesto v kolese.

Gašpar: „Zaklínam vás po prvý raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Belzebub: Brrrrrr!

Gašpar: Pidluke!

Belzebub mizne za sprievodu svojho „Brrrrr!“

Gašpar: Hahaha. Toto je sranda. „Zaklínam vás po druhý raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Mamon: Brrrrrr!

Gašpar: Pidluke!

Mamon mizne za sprievodu svojho „Brrrrr!“

Gašpar: Jój, toto budem robiť ešte veľmi dlho. „Zaklínam vás po tretí raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Leviatan: Břřřřřřřř!

Gašpar: Teba ten sebec nenechal dospievať, nech sa páči, pódium je vaše.

Leviatan: Leviatan, teší ma,
som veškerá závist' sveta.

Závidim ti, že si....

Gašpar: Pidluke! Hahahahahhah!

Leviatan mizne za sprievodu svojho „Břřřřřřřř!“

Gašpar: „Zaklínam vás po štvrtý raz, vy pekelní duchovia. Predstavte mi toho, o ktorom hovorí moja kniha veľmi mnoho!!!“

Čerti: Břřřřřřřřřř!

Gašpar: Ojój, Wagner! Gašpar! Či čo to, teda, Pidluke!

Čerti miznú za sprievodu svojho „Břřřřřřřřřř!“ Toto sa môže opakovať ešte zopár krát, potom Gašpar aj s kolesom opúšťa scénu. Prichádza Wagner.

Wagner: Jožko! Faustík! Och, ten Gašpar ho určite zlanáril na nejaké kulehy.

Vtom sa zajví na scéne Lucifer s Faustíkom, nevšímajú si Wagnera.

Lucifer: Faustík! Už štyrikrát som prepisoval tú zmluvu. Prosím ťa, urob jeden kompromis. Súhlas už s tými podmienkami, lebo ma šľak z teba trať. Břřřř!

Faustík: Ale veď dobre, dobre. Máte pero Lucifer?

Lucifer: Ha, vraj pero. Krvou, Faustík, krvou! Břřřřřř!

Faustík: No počkať, počkať. O tom sa tu nepíše.

Lucifer: Nepíše, o tom sa teraz hovorí. Pravú ruku poprosím.

Faustík: Nie, najprv mi prived'ťte na svet mamu a potom to podpíšem.

Lucifer: Břřřřřř! Ty ale vieš, ako na ľuď. „Helena, zaklínam ťa po prvý raz. Vystúp z ríše mŕtvych, nech na časy večné môžeš synovi slúžiť, ľubiť ho a vychovávať. Ale len dotedy, pokým sám mladý Faustík neodovzdá svoju dušu“.

Na scéne sa zjaví Helena – Faustíkova mama, nemo stojí na mieste, nič nerobí, Faustík sa rozbehne k nej, avšak Lucifer ho zastaví, pískne a zjavia sa čerti, obklúčia Faustíka.

Lucifer: Tak Faustík, dohoda je dohoda. Počul si zaklínadlo. Už ju neviem poslať naspäť. Už patrí len tebe. Pravú ruku ťa poprosím.

Faustík: Nech sa páči, ale nie veľa. Ešte som mladý, nemám jej toľko, koľko dospelý jedinec.

Wagner: Faustík, nerob to! A ty Lucifer, že sa nehanbíš! Pídluke!

Čerti miznú za sprievodu svojho „Brrrrrr!“.

Wagner: Bože, k nohe!

Prichádza Boh, zmätený, kto si niečo také mohol dovoliť.

Faustík: Wagner! Ty tomu nerozumieš. Ja musím.

Wagner: Nemusíš. Veď sa na ňu pozri, ani nedýcha. Je to len príznak, ktorý vytvoril Lucifer, aby mohol získať tvoju dušu.

Boh: Lucifer! Zase si sa zapojil?

Wagner: A ty Bože, že ťa huba nebolí! Tráviť voľné chvíle so samotným diablom a zahrávať sa s ľudskými dušami? Už raz sme sa stretli, vtedy som ťa zavrhol a teraz? Mám ešte väčšiu zlosť. Skúšať svoje stávky na deťoch!

Lucifer: Wagner, pssst. Brrrrr! Nepleť sa do toho. A áno, pán Boh, samozrejme, že som zasiahol do priebehu. Ale to všetko len kvôli tebe. Keby som to neurobil, nikdy by neotvoril tvoje písmo, nikdy by Ťa neuvidel.

Faustík ich nepočúva, počas ich hádky sám podpísal zmluvu a vrhol sa na mamu – Helenu.

Faustík: To si nechajte na potom. Teraz odíďte. Chcem s mamou ostať sám.

Wagner si všimne zakrvavenú zem a na nej podpísanú zmluvu, Boh s Luciferom sa ešte škriepia a tak Wagner využije chvíľku nepozornosti a so zmluvou odchádza. Z druhej strany prichádza Jožko Gašpar a mrmle si nejaké zaklínadla z knihy. Ako zbadá Boha a Lucifera, od ľaku ich povie nahlas.

Gašpar: Krišpín dolina, Tarantellengalus!

Vtom sa Boh aj Lucifer zmenšia, Helena zmizne, prichádza Wagner so zmluvou a šokovaný pozerá na zem, kde sa hádajú zmenšení Boh a Lucifer, berie ich na ruku.

Faustík: Gašpar!!! Kam zmizla?!

Gašpar: Ježiš Mária, čo sa stále ježíš? Nevieam kam šla, čarujem len deň, ešte nie som expert na každé jedno kúzlo.

Faustík: Gašpar!!!

Gašpar: Prepáč, Faustík, mrzí ma to. Naozaj.

Wagner: Tu máš svoju zmluvu Lucifer, podpísal ti ju, ale ako si stále menil jeho požiadavky, poplietlo ťa to. Teraz patrí tvoja duša Faustíkovi. A ty Bože, keby si nebol, kto si, tak ťa zavriem s týmto druhým do jednej nádoby a hašterili by ste sa naveky vekov. Amen.

Faustík: Wagner! Pustite ich, chcem naspäť svoju mamu!

Wagner: Pustím iba jedného. S druhým si rob, čo chceš, patrí predsa tebe. Ale dobre počúvaj, čo ti radím. Nepočúvaj ho. Viem, že rozpráva lákavo, už sme sa v minulosti stretli, ale takto rozpráva už od počiatku sveta. Živí sa tým. Ak si myslíš, že mu na tebe záleží, pozorne ho počúvaj. Rozmysli si, či naozaj chceš takúto mamu. Videl si sám, nežila, boli to len čary.

Faustík: Nechajte ma, Wagner, ja už si s ním poradím.

Wagner položí na zem Boha a Lucifera podá Faustíkovi. Faustík odchádza zo scény. Wagner zoberie Gašparovi z rúk knihu a nájde zaklínadlo na Boha. Ten sa zväčší do pôvodnej veľkosti.

Boh: Wagner, podajte mi tú knihu, zbavím sa jej raz a navždy. Jožko Gašpar, si odvážny a prišiel si včas. Za to máš u mňa doživotnú ochrannú ruku, ale iba ak si ju budeš zasluhovať aj naďalej. A Wagner. Odpustite mi už moje činy z minulosti. Ved' už sú to roky. Nebuďte ako malý, urazený stále...

Gašpar: Prepáčte, že ruším, ale kto ste?

Boh: Haha. Celý tato, všakže Wagner? No nič, povinnosti volajú, majte sa tu krásne, píšete básne!

Boh odchádza zo scény, Jožko Gašpar mykne plecom a už zase robí Wagnerovi napriek, týmto štýlom odchádzajú zo scény aj oni, prichádza Faustík s malým Luciferom na vodítku a zoberie knihu z knižnice. Usádza sa do kresla.

KONIEC

ZOPÁR SLOV AUTORSKÝCH

Práve ste na konci prvého zborníka hier zo série určených pre detského diváka (alebo pre detské divadelné súbory). Obsahuje štyri hry, ktoré vznikli v priebehu niekoľkých rokov. Mnoho amatérskych detských súborov tápa pri výbere predlohy, rovnako učitelia na ZUškách. Tento zborník má ambíciu stať sa rozšírením ponuky. Neznamená to automaticky, že teraz všetci siahnu po niečom z tejto knižky. Ale bola by škoda týchto hier v tmavom kúte šuflíka. Tak si o nich čo-to povedzme.

Hra *O šibnutom koníkovi* je dramatisáciou rovnomennej rozprávky od Daniela Heviera. Na relatívne krátkej ploche už samotný autor rozprávky vykreslil koníka nespokojného so svojou existenciou. Vďaka Mágovi Sarkofágovi sa však presvedčí, že akékoľvek iné verzie jeho samého nie sú lepšie. Najlepšie je zostať samým sebou.

Témou ďalších dvoch hier v poradí (*Zachráňte riaditeľa* a *Memento*) sú kyberšikana, šírenie tzv. fakenews a následky činov na internete na mladých ľuďoch. Prvá menovaná je určená pre mladšie publikum a druhá už pre koniec druhého stupňa ZŠ až stredné školy. Ide o tému veľmi prítomnú a zároveň nebezpečnú v ostatnom období. Aj vďaka takémuto šíreniu „osvety“ dokážeme prispieť k prevencii útokov a šíreniu „bludov“ v online priestore.

No, a na záver tu máme *Faustika*, adaptáciu diela, ktoré tvorilo repertoár všetkých prvých bábkarov, nielen na Slovensku. Zasadením tohto notoricky známeho príbehu do detského prostredia však nestráca na výpovednej hodnote. Práve naopak – téma dobrá a zlá je všade a stále prítomná. S hrou som skúsil št'astie v súťaži Artúr v roku 2017 a tu je vyjadrenie poroty:

„Na treťom mieste sa umiestnil text Faustík, ktorú do súťaže prihlásil Matej Feldbauer. Ocenili sme inšpiráciu bábkarským Faustom, jeho alúzie v texte, nepodceňovanie detského diváka, dramatická výstavba, práca s rýmom.“

A na úplnom konci sa chcem poďakovať, že ste sa dočítali až sem a že sa možno raz stretneme na premiére niektorého z textov.

Matej Feldbauer

MATEJ FELDBAUER (*1995)

Študoval na Divadelnej fakulte VŠMU v Bratislave, odbor bábkarská réžia a dramaturgia. Spoluzakladal Divadelné teleso PRAKTIKÁBEL, v rámci ktorého boli uvedené jeho autorské inscenácie. Tie sa následne dostali napríklad až do Gdańska (to je v Poľsku). Píše hry, ktoré si neskôr sám aj režiruje. Takto sa to stalo s divadlami zameranými na detského diváka ako Divadlo SpozaVoza, FéderTeáter, Babadlo, či Divadlo na hojdačke. Pravidelne sa podieľa na réžiách inscenácií s neprofesionálnymi divadlami ako Divadlo Lahostajňa, Paradox Nové Zámky, DEMOscéna, ako aj s divadlom Zrakáč – divadlo, kde zrak nehrá žiadnu rolu. V roku 2024 mu vyšla debutová zbierka poviedok *Túlat' sa Tokiom*.

OBSAH:

O ŠIBNUTOM KONÍKOVI.....	1
ZACHRÁŇTE RIADITEĽA.....	7
MEMENTO.....	21
FAUSTÍK.....	32
ZOPÁR SLOV AUTORSKÝCH.....	43

Autor © Matej Feldbauer

Ilustrácia © reshot.com

Sadzba Matej Feldbauer

© Vydavateľské teleso PRAKTIKÁBEL, 2024

ISBN 978-80-974025-2-5

V roku 2024 vydalo Vydavateľské teleso PRAKTIKÁBEL ako svoju tretiu oficiálnu publikáciu.
Online vydanie

www.praktikabel.xyz

NEPREDAJNÉ

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa. Ale čo by nie, poslúžte si.

